

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 8 marca 1971 r.

Nr 4

TREŚĆ:
Poz.:

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

- 39 — z dnia 25 lutego 1971 r. w sprawie urlopów dodatkowych dla niektórych robotników zatrudnionych w elektrowni Adamów 21
- 40 — z dnia 26 lutego 1971 r. w sprawie zasad podwyższania emerytur pracownikom, którzy przepracowali w Polsce Ludowej ponad 10 lat 22

ROZPORZĄDZENIA:

- 41 — Ministrów Komunikacji i Żeglugi z dnia 13 lutego 1971 r. w sprawie ulg przysługujących żołnierzom i członkom ich rodzin przy przejazdach państwowymi środkami komunikacji 22
- 42 — Ministra Łączności z dnia 27 stycznia 1971 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie dodatków dla pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” za nocną służbę oraz za specjalne i uciążliwe warunki pracy 23
- 43 — Ministrów Oświaty i Szkolnictwa Wyższego, Zdrowia i Opieki Społecznej, Żeglugi oraz Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie składania ślubowania przy powołaniu na stanowisko naukowo-dydaktyczne w szkole wyższej 23
- 44 — Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 lutego 1971 r. w sprawie przedłużenia kadencji kolegiów karno-administracyjnych przy prezydiach rad narodowych 25

OŚWIADCZENIA RZĄDOWE:

- 45 — z dnia 30 grudnia 1970 r. w sprawie ratyfikacji przez Kamerun konwencji nr 5, nr 13, nr 14, nr 15, nr 16, nr 100, nr 101 i nr 105 Międzynarodowej Organizacji Pracy 25
- 46 — z dnia 30 grudnia 1970 r. w sprawie ratyfikacji przez Ukrainą Socjalistyczną Republikę Radziecką Konwencji (nr 92) dotyczącej pomieszczenia załogi na statku (zrewidowanej w 1949 r.), przyjętej w Genewie dnia 18 czerwca 1949 r. 25
- 47 — z dnia 30 grudnia 1970 r. w sprawie przystąpienia Kamerunu do Konwencji ustanawiającej Międzynarodową Organizację Metrologii Prawnej, podpisanej w Paryżu dnia 12 października 1955 r. 26
- 48 — z dnia 30 grudnia 1970 r. w sprawie uczestnictwa Mauritiusa w Konwencji międzynarodowej o zakazie używania białego (żółtego) fosforu przy wyrobie zapalek, podpisanej w Bernie dnia 26 września 1906 r. 26
- 49 — z dnia 30 grudnia 1970 r. w sprawie ratyfikacji przez Panamę, Mauritius i Ludową Republikę Jemenu Południowego Międzynarodowej konwencji (nr 15) ustalającej najniższy wiek dopuszczania młodocianych do pracy w pomieszczeniach podpokładowych i w kotłowniach, przyjętej w Genewie dnia 11 listopada 1921 r. 26
- 50 — z dnia 5 stycznia 1971 r. w sprawie ratyfikacji przez Sudan Konwencji (nr 122) Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej polityki zatrudnienia, przyjętej w Genewie dnia 9 lipca 1964 r. 26
- 51 — z dnia 5 stycznia 1971 r. w sprawie ratyfikacji przez Panamę Konwencji (nr 123) dotyczącej najniższego wieku dopuszczenia do pracy pod ziemią w kopalniach, przyjętej w Genewie dnia 22 czerwca 1965 r. 27
- 52 — z dnia 29 stycznia 1971 r. w sprawie uczestnictwa szeregu państw w Umowie o ratowaniu kosmonautów, powrocie kosmonautów i zwrocie obiektów wypuszczonych w przestrzeń kosmiczną, sporządzonej w Moskwie, Londynie i Waszyngtonie dnia 22 kwietnia 1968 r. 27
- 53 — z dnia 3 lutego 1971 r. w sprawie uczestnictwa szeregu państw w Układzie o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej, sporządzonym w Moskwie, Waszyngtonie i Londynie dnia 1 lipca 1968 r. 27
- 54 — z dnia 3 lutego 1971 r. w sprawie przyjęcia przez Republikę Malgaską Konwencji o ułatwieniu międzynarodowego obrotu morskiego, sporządzonej w Londynie dnia 9 kwietnia 1965 r., oraz rozciągnięcia na Hong Kong mocy obowiązującej tej Konwencji 28

39

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 25 lutego 1971 r.

w sprawie urlopów dodatkowych dla niektórych robotników zatrudnionych w elektrowni Adamów.

Na podstawie art. 23 ustawy z dnia 29 kwietnia 1969 r. (poz. 85) w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. Robotnikom zatrudnionym w elektrowni Adamów na stanowiskach przenośnikowych odpopielenia przysługuje w okresie do dnia 31 grudnia 1975 r. płatny urlop dodatkowy w wymiarze 6 dni roboczych w każdym roku kalendarzowym.

§ 2. Prawo do pierwszego urlopu dodatkowego nabywa pracownik po przepracowaniu jednego roku na stanowisku określonym w § 1.

§ 3. 1. Urlopu dodatkowego udziela się w zależności od wskazań lekarskich łącznie z urlopem wypoczynkowym lub oddzielnie.

2. Urlop dodatkowy nie może być dzielony na części.

3. Przesunięcie terminu urlopu dodatkowego jest do-

puszczalne tylko w wypadku, gdy pracownik nie może wykorzystać tego urlopu z przyczyn określonych w art. 12 i 13 ustawy z dnia 29 kwietnia 1969 r. o pracowniczych urlopach wypoczynkowych (Dz. U. Nr 12, poz. 85).

§ 4. Minister Górnictwa i Energetyki w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Centralną Radą Związków Zawodowych ograniczy lub znieśnie uprawnienia do urlopów dodatkowych przed upływem terminu, o którym mowa w § 1, jeżeli przed tym terminem zastosowane zostaną takie urządzenia ochronne lub takie zmiany techniczne, które usuną szkodliwe dla zdrowia warunki pracy.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

40

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 26 lutego 1971 r.

w sprawie zasad podwyższania emerytur pracownikom, którzy przepracowali w Polsce Ludowej ponad 10 lat.

Na podstawie art. 118 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Pracownikom, którzy przepracowali w Polsce Ludowej ponad 10 lat, pobierającym w dniu wejścia w życie rozporządzenia emeryturę przyznaną bez wzrostu z tytułu ponad 20-letniego okresu zatrudnienia w Polsce Ludowej, podwyższa się emeryturę:

- 1) o 5% kwoty emerytury ustalonej w myśl art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) albo
- 2) o 50 zł, jeżeli emerytura ustalona została w kwocie niższej.

2. Przyjmuje się, że pracownik, któremu przyznano prawo do emerytury (renty starczej) od daty przypadającej po dniu 31 grudnia 1954 r., przepracował w Polsce Ludowej ponad 10 lat.

§ 2. 1. Pracownikom, pobierającym w dniu wejścia w życie rozporządzenia emeryturę przyznaną z wzrostem z tytułu ponad 20-letniego okresu zatrudnienia w Polsce Ludowej w kwocie niższej niż kwota podwyżki określona w § 1 ust. 1, przysługuje wyrównanie do tej kwoty.

2. Wyrównanie, o którym mowa w ust. 1, nie może wynosić mniej niż 30 zł.

§ 3. 1. Emerytury wypłacane w dniu wejścia w życie rozporządzenia podlegają podwyższeniu z urzędu począwszy od dnia 1 stycznia 1971 r.

2. Emerytury, do których prawo było zawieszane w dniu wejścia w życie rozporządzenia, podlegają podwyższeniu z urzędu od dnia przywrócenia tego prawa.

§ 4. Przepisy § 1 i 2 ust. 1 stosuje się odpowiednio również do emerytur, które przyznawane będą po dniu wejścia w życie rozporządzenia, nie później jednak niż do dnia 31 grudnia 1975 r.

§ 5. Rozporządzenie stosuje się odpowiednio również do:

- 1) emerytur górniczych — określonych w ustawie z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 19),

- 2) emerytur kolejowych — określonych w ustawie z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 10).

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

41

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW KOMUNIKACJI I ŻEGLUGI

z dnia 13 lutego 1971 r.

w sprawie ulg przysługujących żołnierzom i członkom ich rodzin przy przejazdach państwowymi środkami komunikacji.

Na podstawie art. 58 pkt 2 i art. 114 pkt 2 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220) oraz art. 44 ust. 1 pkt 2 i art. 71 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. Nr 16, poz. 134) zarządza się, co następuje:

§ 1. Żołnierzom w czynnej służbie wojskowej przysługują przy korzystaniu z państwowych środków komunikacji ulgi:

- 1) w wysokości 50% przy przejazdach jednorazowymi państwowymi kolejami normalnotorowymi i wąskotorowymi